
Arkivkode:

Sak nr.:

FU-sak: 7/11

Møte: 09.03.11

Innspill til UHRs høring om forslag til veiledende retningslinjer for ph.d.-graden

1 Bakgrunn

UiB er bedt om å komme med innspill til UHRs forslag til revidert veiledende retningslinje for ph.d.-graden. UHRs veiledende retningslinjer har tradisjonelt vært sterkt retningsgivende for institusjonenes egne regler for forskerutdanningene. Dette er ønskelig, ettersom det ikke bør være for store avvik mellom institusjonene som tilder graden. UHRs retningslinje er som det ligger i dens navn veiledende og altså ingen forskrift. De doktorgradsgivende institusjonene er dermed ikke pålagt å følge de samme prosedyrene for ph.d.-utdanningen i egen forskrift/reglement for ph.d.-graden. UHRs retningslinje fungerer som en harmoniserende faktor i norsk ph.d.-utdanning, men pålegger ikke institusjonene å følge retningslinjen til punkt og prikke. UHR skriver også i sitt brev til medlemsinstitusjonene at Forskningsutvalget i UHR har en ambisjon om at de veiledende retningslinjene skal danne grunnlaget for utforming av ph.d.-forskrifter ved alle de gradsgivende institusjonene. UHR ser for seg at retningslinjene angir *minstekravene i ph.d.-utdanningen*. Det er derfor viktig at de gradstildelende institusjonene slutter seg til det felles sett av normer som er nedfelt i retningslinjene. Ut over dette forventes institusjonene å tilpasse ph.d.-utdanningen etter egne institusjonsoppgaver og profil.

2 Viktigste endringer fra tidligere UHR-retningslinje

Det reviderte forslaget er i store trekk en mer fleksibel retningslinje enn den forrige utgaven i forhold til at den presiserer dokumentet status som veiledende og dermed ikke angir konkret hvilke organer ved institusjonene som skal løse de ulike oppgavene. Ei heller spesifiserer retningslinjen hvordan en del av paragrafene skal eller kan gjennomføres konkret ved institusjonene. Dette overlates til institusjonene selv å ta inn i egne forskrifter og reglement for forskerutdanningen. Retningslinjen bygger dermed på alle doktorgradsgivende institusjoners ulike ph.d.-utdanninger og retningslinjen skal kunne være veiledende både for høyskoler med doktorgradsprogram og universiteter med forskerutdanning i alle fagmiljø. Retningslinjen forholder seg også i stor grad kun til ph.d.-utdanningen og ikke de ulike finansielle forholdene som ligger som rammeverk til forskerutdanningen, konkretisert i stipendiatstillinger, ekstern finansiering av forskning og lignende finansielle strukturer.

- Det reviderte forslaget viser til andre bestemmelser som regulerer forhold knyttet til ph.d.-graden.

- Virkeområdet til den veiledende retningslinjen foreslås å omfatte også fellesgrader og cotutelle avtaler.
- Retningslinjen gir større fleksibilitet til institusjonene i organisering av forskerutdanning (program, forskerskoler, delegering av myndighet).
- Forhold knyttet til immateriellrettslige avtaler er tatt inn i retningslinjen.
- Presiseringer i forhold til opptaksperioden og evt. utløp av periode med opphør av rettigheter og plikter er tatt inn.
- Det foreslås strengere krav til hvem som oppnevnes som hovedveileder, med krav om tidligere erfaring som hovedveileder.
- Tydeliggjøring av tvungen avslutning som konsekvens i forbindelse med brudd på kontrakt, etiske retningslinjer og fusks iht. UHL § 4.7. Dette er i tråd med tjenstemannsloven og går ikke på tvers av den.
- Opplæringsdelen knyttes til Nasjonalt kvalifikasjonsrammeverk i forhold til forventet læringsutbytte.
- Karriereveiledning for karrierer innenfor og utenfor academia påpekes som et ansvar for doktorgradsinstitusjonene.
- Presisering av hvilke arbeid som ikke godtas som innlevering for avhandling er presisert (levert ved annet lærested tidligere, publiseringsdato eldre enn 5 år før opptak).
- Meldeplikt om arbeidsresultater m/potensial for næringsmessig utnyttelse er inkludert
- Bedømmelse av avhandling: presisering av omarbeiding av innlevert avhandling slik at kandidaten kan få anledning til mindre omarbeiding før endelig innstilling forelegges. Dette er ikke en underkjenning, kandidaten får maks 6 måneder til omarbeiding. Større omarbeidinger som innebærer dyptgripende endringer vedrørende teori, hypoteser, material eller metode skal ikke anbefales mindre omarbeiding, men underkjennes.
- Offentliggjøring og kreditering av avhandling, adresseringer i publikasjoner er presisert.
- Retningslinjen foreslår en åpning for egen bedømmelseskomité for prøveforelesning. Det presiseres at prøveforelesning skal være en prøve i kandidatens evne til å tilegne seg kunnskaper utover avhandlingens tema og evnen til å formidle disse i en forelesningssituasjon.
- Institusjonen skal utstede vedlegg til doktorgradsdiplomet iht. retningslinjer for diploma supplement.
- Ved inngåelse av fellesgradssamarbeid og cotutelle avtaler kan det gjøres unntak fra retningslinjene.

UHR har i tillegg til utkast til ny retningslinje utarbeidet egne kommentarer til egen foreslått retningslinje og da spesielt i forhold til opptak og tilsetting, opplæringsdelen, medforfatterskap og omarbeiding av innlevert avhandling.

3 Fakultetenes innspill

Fakultetene ble bedt om å komme med innspill til UHRs forslag til veiledende retningslinje og som varslet i brev til fakultetene vil UHRs veiledende retningslinje være et viktig dokument for planlagt revisjon av UiBs ph.d.-reglement. Fakultetenes innspill i så måte er verdifulle

både som innspill til UHRs retningslinje og til en fremtidig revisjon av UiBs ph.d.-reglement (forskrift).

Følgende hovedpunkter er felles i fakultetenes innspill:

3.1 Opptak

Som grunnlag for opptak står det i UHRs forslag at søkeren normalt må ha en femårig mastergrad. Flere fakultet har påpekt at det er viktig at dette inkluderer profesjonsfagene og at en formulering som *"femårig mastergrad eller tilsvarende utdanninger på nivå med femårig mastergrad"* vil kunne inkludere de fag med profesjonsutdanninger.

3.2 Forholdet mellom opptak og tilsetting

Retningslinjen spesifiserer hvilke forhold som bør ligge til grunn for opptak til forskerutdanning; som prosjektbeskrivelse, tilstrekkelig finansiering m.m. Det er dermed ikke ulike opptaksmåter eller prosedyrer som ligger til grunn for retningslinjens utforming, men retningslinjer for opptak uavhengig av hvilke finansieringsformer som legges til grunn for opptak. Hvordan institusjonene velger å organisere dette mht tilsetting med åpen eller spesifisert utlysning er opp til institusjonene selv å bestemme. UHR har i sine utfyllende kommentarer til retningslinjene påpekt forholdet mellom tilsetting og opptak som skjer i tottrinnsprosesser og peker til KDs forskrift om stipendiatstillinger som presiserer opptak til doktorgradsprogram som en forutsetning for tilsetting i stipendiatstilling. Kommentarene fra UHR kan misforstås som om retningslinjen ikke dekker alle former for opptak til forskerutdanningen, noe den er ment å gjøre. Opptakskravene til forskerutdanningen er uavhengig av hvilken type finansiering som legges til grunn for opptaket og hvorvidt det er åpen utlysning eller spesifisert utlysning til et prosjekt. Opptakskravene er de samme. Prosedyrene, fremgangsmåten for samkjøring av tilsetting og opptak kan derimot være ulike avhengig av finansieringsgrunnlag, være seg et kvotestipend, universitetsstipendiat eller NFR-finansierte stipend. UHR understreker dermed i sine utfyllende kommentarer hvilke anbefalinger de har gitt tidligere mht koordinering av tilsetting og opptak i forbindelse med kandidater som tilsettes ved annen institusjon enn den gradsgivende.

De innspill fakultetene har gitt i denne sammenheng påpeker viktigheten av å være bevisst forholdet mellom tilsetting og opptak, ettersom en del av de krav som stilles til opptak også stilles krav om ved tilsetting. Dette blir aktuelt i forbindelse med krav om at prosjektbeskrivelse skal utarbeides i samarbeid med hovedveileder. En kategorisk *"skal-regel"* støttes derfor ikke av fakultetene. Ettersom retningslinjen er veiledende ville et *"bør"* ha passet bedre og dermed kunne overlates til institusjonen selv å bestemme gode prosedyrer for opptak i forhold til tilsetting og opptak i én prosess eller i en todelt prosess hvor det er mer naturlig at veileder kommer inn etter en tilsetting. Spesielt aktuelt er dette ved åpne utlysninger og i tilfeller hvor kandidatene er tilsatt ved ekstern institusjon.

3.3 Opptaksperiode

Oppstartsdato bør spesifiseres tydeligere. *"Oppstart av forskningsprosjekt"* som startdato er for utydelig hva som legges i det og en bedre formulering ville vært: *"oppstart av doktorgradsfinansieringen"*.

UHRs forslag til revidert retningslinje har tatt inn et punkt om tidsbegrensning i forhold til hvor sent en kan tas opp til forskerutdanning i forhold til ferdigstillelse av et forskningsprosjekt. *"Dersom det gjenstår mindre enn ett (1) års fulltidsarbeid med forskningsprosjekt ved søknadstidspunkt, skal søkeren avvises"*. Det medisinsk-odontologiske fakultet påpeker i sitt innspill at en slik regel blir vanskelig å praktisere opptak av kandidater som går i turnus, har forskerlinjebakgrunn eller lignende, da de kan være nærmere avsluttet grad enn ett år når de søker om opptak i programmet. Fakultetet mener derfor det er viktig at en eventuell regel om tid mellom opptak og innlevering må formuleres slik at disse hensyn ivaretas.

3.4 Veiledning og hovedveileder

UiB har i sin handlingsplan for forskerutdanning vedtatt at alle kandidater skal som hovedregel tilby alle ph.d.-kandidater minst to veiledere. Fakultetene har spilt inn i forhold til UHRs forslag om krav om to veiledere at en ikke ønsker å ha dette som et krav, men et tilbud. Det er viktig å kunne ivareta små fagmiljø hvor en ikke har mange spesialiserte forskere innen et felt å opprettholde et slikt krav, da det ville kunne skape hindringer for å bygge opp små fagmiljøer. Kravet om at veileder skal være aktiv forsker støttes derimot av fakultetene. UHRs regel om at det skal være to veiledere bør omformuleres til *"bør i hovedregel være to veiledere"* eller *"bør ha to veiledere"*.

Krav til hovedveileder synes også å være for strengt i følge fakultetenes innspill. *"For å være hovedveileder kreves tidligere erfaring som veileder av ph.d.-kandidater"* oppfattes av fakultetene som for strengt krav. Fakultetene ser hensiktsmessigheten av å ha erfarne veiledere som hovedveiledere og at det satses på veilederopplæring og at veiledere er aktive forskere. Tidligere erfaring som veileder er viktig, men bør ikke presenteres som et absolutt krav. Erfaring fra veiledning av mastergradskandidater er også av verdi og et krav om at det skal være veiledning på ph.d.-nivå tenger heller ikke være absolutt. Denne regelen bør legges frem som et bør-krav og kan formuleres som: *"For å være hovedveileder bør en ha tidligere erfaring med veiledning av kandidater på master- og/eller ph.d.-nivå."*

3.5 Tvungen avslutning

Flere av fakultetene har understreket at det er positivt med tydeligere retningslinjer knyttet til tvungen avslutning. Dette er en regel som bør brukes i sjeldne tilfeller, og dermed er det godt at det er blitt mer tydeliggjort i hvilke tilfeller en kan anvende en slik utgang av forskerutdanningen. Paragrafen kunne vært tydeligere formulert i forhold til hvilke regler som gjelder hvilke kandidater i forhold til finansieringen som ligger til grunn for kandidatens forskerutdanningsløp. Noen kandidater er eksternt tilsatt og andre er tilsatt ved doktorgradsgivende institusjon. Tilsetting og opptak henger sammen og det samme gjør doktorgradskandidatstatusen og status som tilsatt. En tvungen avslutning vil innebære en innretning også i forhold til andre bestemmelser som tjenestemannslovens og også Universitets- og høgskoleloven i forhold til saker som innbefatter fusk og uredelig adferd. Juridisk fakultet påpeker i sitt innspill at disiplinærsaker kan måtte behandles av ulike organer med ulike prosesser. Regel om tvungen avslutning bør formuleres slik at det fremgår at institusjonen må ha prøvd ulike støttetiltak i forkant før en griper til tvungen avslutning. Dette er noe som institusjonen også bør kunne dokumentere i en slik prosess.

3.6 Opplæringsdelen

Fakultetene ser på det som positivt at en normering av arbeidsomfang for studiepoeng befestes nasjonalt slik at det forenkler prosedyrene med godkjenning av forskerkurs på tvers av institusjoner. At 20 % av opplæringsdelen skal avlegges etter opptak er et krav som bør være institusjonens egen vurdering. En del kliniske miljøer godkjenner klinisk spesialitet som del av opplæringsdelen og denne vil ofte være avlagt før opptak til forskerutdanning. En anbefaler dermed at omfangsdelen som må være avlagt etter opptak er noe som overlates til institusjonen selv å bestemme. Denne formuleringen i § 8.1 foreslås dermed endret fra *skal* til *bør*. Det samme gjelder formuleringen om at elementer som inngår i opplæringsdelen ikke kan være eldre enn 2 år. Her bør formuleringen endres fra *kan* ikke være eldre enn to år til *bør* ikke være eldre enn 2 år. Med en *bør*-formulering åpner en i større grad for at institusjonene selv kan lage tilpassinger i forhold til slike særtilfeller som godkjenning av klinisk spesialitet og andre lignende tilfeller.

3.7 Karriereveiledning

Karriereveiledning er et nytt punkt som er tatt inn i UHRs forslag. UHR har tatt dette inn som en føring fra Salzburgprinsippene (Salzburg II) og en direkte oppfølging av Det nasjonale kvalifikasjonsrammeverket som legger til grunn at kandidatene settes i stand til å kvalifiseres for karriere både utenfor og innenfor academia. Fakultetene ser det positive i at kandidatene tilbys veiledning i forhold til fremtidig karriere, men flere av fakultetene etterlyser konkretiseringer i forhold til hvor dette ansvaret skal legges. Konkretiseringen fakultetene etterlyser er viktige innspill til en fremtidig revisjon av UiBs ph.d.-reglement. UHRs forslag gir den nødvendige autonomien til institusjonen selv å bestemme hvordan dette kan løses lokalt. Det foreligger ingen forslag i fakultetenes innspill til omformuleringer av dette punktet.

3.8 Bedømmelse; innlevering og omarbeiding av avhandling

UHR har i det nye forslaget spesifisert ytterligere hva som menes med mindre omarbeidinger og har tydeliggjort hva som er skillet mellom en mindre omarbeiding og en underkjenning. Fakultetene har kommet med flere innspill i forbindelse med dette punktet om omarbeiding og påpekt at det et må spesifiseres ytterligere hva som legges i en mindre omarbeiding. Det er heller ikke tydelig nok hvorvidt det skal åpnes for mindre endringer ved en annen gangs levering. UHRs utfyllende kommentarer til retningslinjen vedrørende dette punktet er i noen grad oppklarende og foreslås tatt inn i retningslinjen.

Ny bedømmelse spesifiseres med en 6-måneders frist før en kan levere inn avhandling til ny bedømmelse. Det foreligger ingen god begrunnelse til hvorfor en tidsbestemmelse settes til dette punktet og et fakultet etterspør hensiktsmessigheten i denne tidsbestemmelsen. Det samme gjelder § 20 om godkjenning av doktorgradsprøve hvor ny prøveforelesning holdes senest 6 måneder etter første forsøk og ny disputas tidligst 6 måneder etter første forsøk. En begrunnelse av denne tidsbestemmelsen etterspørres.

Punktet om krav om innlevering av godkjent opplæringsdel sammen med søknad om å få avhandlingen bedømt, bør fjernes. Institusjonene bør ha egne rutiner og verktøy for å arkivere og følge opp kandidatens opplæringsdel slik at denne godkjennes før innlevering av avhandling uten at kandidaten skal dokumentere ytterligere allerede godkjente kurs.

3.9 Tidsangivelser i forbindelse med innlevering og bedømmelse av avhandling

Flere fakultet har påpekt inkonsekvensen i UHRs forslag § 12.2 om at et ikke skal gå mer enn 3 måneder mellom innlevering av avhandling til disputas, og 5 måneder når klagefrist skal inkluderes. Dette er et pålegg fra KD til institusjonene som tas opp i retningslinjen her. Praksis tilsier likevel at dette er en tidsfrist som i sjelden tilfeller overholdes. Fakultetene har i sine innspill påpekt at § 15.3 gir bedømmelseskomiteene en 3 måneders frist på bedømmelsesarbeidet og at fakultetene dermed vanskelig kan overholde frist om 3 måneder fra innlevering til disputas. Dette er en tidsbefestelse det er vanskelig å imøtekomme i praksis. Et av fakultetene foreslår at § 12.2 endres til *"Det skal normalt ikke gå mer enn fem måneder fra innlevering til disputas"*. Dette er en realistisk tidsfrist som er mer realistisk å overholde.

3.10 Prøveforelesning

Punktet om prøveforelesning er i UHRs reviderte forslag styrket i forhold til at prøveforelesningen skal kunne vurderes som en egen prøve uavhengig av disputasen og en åpner opp for at institusjonene kan avholde prøveforelesninger i god tid før disputas og benytte en annen komité enn for disputasen. Fakultetene ser på dette som positivt. Formuleringen *"prøveforelesningen skal ikke stå i direkte forbindelse med temaet for avhandlingen"* ansees av flere fakultet som altfor strengt. Valg av tema for prøveforelesning bør fremdeles være i tråd med de respektive fags tradisjoner. En alternativ formulering kan være *"Emnet for prøveforelesningen skal ikke ha vært behandlet i avhandlingen"*.

Et fakultet foreslår også at kravet om prøving av formidlingsevner i prøveforelesningen nedtones da dette kravet er godt dekket i forskerutdanningens opplæringsdel med krav om trening i formidling.

4 Forskningsdirektørens kommentarer

Fakultetene har kommet med mange gode innspill til UHRs forslag til veiledende retningslinjer som understreker viktigheten av å endre retningslinjen i de tilfeller hvor den ikke overlater nok fleksibilitet til institusjonen å etablere egne regler i forhold til institusjonens praksis i forhold til faglig egenart. Forslagene om endringer av formuleringer fra *skal* til *bør* er således hensiktsmessige og viktige å bringe inn til UHR. Dette gjelder spesielt i forhold til opptaksprosedyrer, veileders involvering i utarbeidelse av prosjektbeskrivelse og kravene knyttet til veiledning.

Et av de viktigste forslagene av innholdsmessig art er fakultetenes kommentarer til kravene til veiledning i forhold til flerveilederskap og krav til hovedveileders erfaring. UiB har vært tydelig i sin handlingsplan for forskerutdanning at kandidatene som hovedregel skal tilbys minst to veiledere, men at en åpner for andre ordninger der dette er hensiktsmessig. Denne fleksibiliteten bør ivaretas i en veiledende retningslinje og så kan det være opp til institusjonen selv å befestes i egne forskrifter i hvilken grad dette skal være en skal-regel eller en bør-regel. Kravet om at det skal være to veiledere bør dermed omformuleres til *"bør i hovedregel være to veiledere"*. Dette vil være i tråd med UiBs handlingsplan for forskerutdanning. I tillegg bør kravene som settes til hovedveileders erfaring omformuleres

til et bør-krav: *"For å være hovedveileder bør en ha tidligere erfaring med veiledning av kandidater på master- og/eller ph.d.-nivå."*

Presisering om grunnlag for opptak er nødvendig for å ivareta profesjonsutdanningene og kandidater som kommer med lignende kvalifikasjoner. Fakultetenes innspill om en formulering som *"femårig mastergrad eller tilsvarende utdanninger på nivå med femårig mastergrad"* i § 5.1 er derfor et viktig innspill fra fakultetene. Imidlertid kan denne formuleringen være misvisende i og med at mastergrader har forskjellig lengde. Derfor foreslås følgende formulering: *Opptaksgrunnlaget skal være kvalifikasjonen fra annen syklus.* Dette vil være i tråd med Det nasjonale kvalifikasjonsrammeverket som omfatter samtlige kvalifikasjoner innenfor høyere utdanning, hvor annen syklus tilsvarer mastergradsnivå.

Godkjenning av emner inn i opplæringsdel i forhold til foreldelsesfrist bør være en faglig avgjørelse og UHRs forslag § 8.1 bør i alle fall omgjøres til et *bør*, i beste fall bør punktet strykes. Dette er et detaljeringsnivå som burde være opp til institusjonen å bestemme da det er en faglig avgjørelse når kunnskap anses som foreldet eller ikke. UiB anbefaler i alle tilfelle en utvidelse til at elementer som skal inngå i opplæringsdelen kan være inntil 5 år "gamle" ved opptaksdato.

Tidsprosessen fra innlevering til disputas på 3 mnd er utfordrende, men er et pålegg fra KD om å etterstrebe. UiB vil fremheve at dette pålegger bedømmelseskomiteen et ansvar om å gjennomføre bedømmelse på kortere tid enn 3 mnd. Det kan godt stå ettersom det er et pålegg fra KD, så vil det være et punkt institusjonene må etterstrebe å få ned tiden på. For at det skal fremstå som et punkt institusjonene kan etterstrebe bør også dette omformuleres slik at det fremstår som *bør* og *ikke* et skal. I tillegg må inkonsekvensen i § 12.2 og § 15.3 stå i forhold til hverandre slik at det er praktisk mulig å etterstrebe en nedkorting av tid mellom innlevering til disputas.

Det nye punktet om mindre omarbeiding av avhandling før endelig innstilling er viktig at tydeliggjøres slik at det fremgår klart hvordan bedømmelseskomiteens skal forholde seg til dette punktet. Det er et klart positivt forslag som åpner opp for at kandidater unngår en lengre omarbeidingstid fordi avhandlingen underkjennes på grunnlag av relativt små endringer som burde vært gjort. §15.2 anbefales bearbeidet i forhold til ordlyd slik at det fremgår klart hva som menes med mindre omarbeiding.

Ved innlevering av avhandling bør det være unødvendig å levere inn bekreftelse på godkjent opplæringsdel, dette må institusjonene selv holde oppsikt med og ha rutiner for å arkivere. Dette punktet anses som unødvendig i forhold til et detaljeringsnivå hvor institusjonene selv bør ta et ansvar. §13.1 sitt punkt under krav om vedlegg til søknad bør punktet om *"bekreftelse på godkjent opplæringsdel"* slettes.

Vedrørende fellesgrader er det positivt at dette er inkludert i UHRs forslag til veiledende retningslinje. Imidlertid er det hensiktsmessig å tilføye et viktig element som ivaretar den delen av fellesgrader som omhandler utvikling og ansvar for felles studieplan.

Virkeområdet for retningslinjen slik det står i forslaget forholder seg til NOKUTs forskrift om standarder og kriterier for akkreditering og kvalitetsutvikling. Dette er noe misvisende og henvisningen bør skrives i sin helhet slik at det fremkommer at retningslinjen forholder seg til NOKUTs tilsynsforskrift.

Fakultetenes kommentarer utgjør viktige innspill til hvordan UiB som institusjon ser på forholdet mellom hva som bør være institusjonenes avgjørelser og hva som bør være på et overordnet nasjonalt nivå i form av nødvendige nasjonale harmoniseringer. UHRs veiledende retningslinje er således et viktig dokument som veiledende for de doktorgradsgivende institusjonene i deres utforming av egne ph.d.-forskrifter. De innspillene fakultetene har kommet med er dermed med på å styrke denne harmoniserende funksjonen til den veiledende forskriften i de forhold som bør ha en felles nasjonal standard. Samtidig har fakultetene pekt på elementer som kan overlates til institusjonene selv å utmeisle egne spesifikke regler for innenfor UHRs veiledende retningslinjer uten at dette utfordrer det nødvendige nivået av harmonisering av kvalitetselementer i forskerutdanningen.

Fakultetene har i tillegg mange gode innspill som UiB bør ta med videre i arbeidet med revisjon av eget ph.d.-reglement/forskrift. Spesielt gjelder dette i forhold til de elementene hvor fakultetene etterspør konkretiseringer og tydeliggjøringer i forhold til ansvarsnivå i forskerutdanningen. Det nye punktet om karriereveiledning har blitt behørig kommentert og fakultetene har gode innspill til videre konkretisering i forhold til denne tematikken.

Saken legges frem for Forskningsutvalget med følgende forslag til vedtak:

1. Forskningsutvalget slutter seg til UHRs veiledende retningslinjer med de forslag til innspill fakultetene og med de endringer som kom frem på møtet.
2. Forskningsutvalget anbefaler at det nedsettes en arbeidsgruppe som utarbeider et forslag til ny ph.d.-forskrift ved UiB.